

opusdei.org

Prelaadi kiri (veebruar 2010)

Oma veebruarikuu kirjas kuulutab Prelaat välja Maarja aasta Opus Deis, et tänada Issandat selle eest, et ta 80 aastat tagasi püha Josemariale teada andis, et Opus Dei on tee pühadusele ka naiste jaoks.

20.02.2010

Minu armsaimad: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Sel kuul möödub 80 aastat, mil püha Josemaria nägi, et Opus Dei on ka

naiste jaoks. Me teame, et 2.oktoobril 1928, kui meie Isa nägi Opus Dei loomise valgust, arvas ta, et see on ainult meeste jaoks. Seepärast võime ette kujutada tema rõõmu ja üllatust, kui mõned kuud hiljem, 14 veebruaril 1930 andis Issand tal mõista, et ta ka naistega arvastas ja et ta tahtis ka naiste kaudu – nende eeskuju ja sõnade kaudu -, kõikjale kutsetöö ja igapäevaelu pühitsemise sõnumit viia. Aastaid hiljem märkis ta tänutundega *Providence*, et Opus Dei oli tõesti Jumala tahte väljendus ja ilma teie õdedeta, oleks see jäänud puudulikuks.[1]

Ta rõhutas palju kordi, kui tähtis roll on kõigil tütaridel. Ja selle kokkuvõtteks kasutan ma võimalust ja palun, et te palvetaksite ühe palvesoovi eest, mis teeb teid väga õnnelikuks. Pärast 14. veebruari, 1930, tegi püha Josemaria palju tööd, et see pühadusetee naistele, Opus Dei jõuaks erinevate elukutsete,

sotsiaalse päritolu ja rassiga naiste juurde. Tänaigem ka Püha Kolmainsust, sest on saanud reaalsuseks, et see töö on vaatamata algaastate raskustele, sügavalt juurdunud ja levinud kogu maailmas. Kui püha Josemaria sellest reaalse elu pühitsemisest jutlustas, leidis see palju vastureaktsioone, eriti möödunud sajandi 30. ja 40. aastatel, ning need vastuolud teravnesid veelgi, kui selgus, et kõige ausa töö pühitsemine oli mõeldud ka naispublikule.

Tänapäeval töötavad naised võrdselt meestega pea kõigil elualadel, kuid kaheksakümmend aastat tagasi see nii ei olnud. Oli üsna haruldane, kui naine õppis ülikoolis või töötas väljaspool kodu – kõik kuni käsitöödeni, mis oli põhiliselt nende reviid. Veel harvemal juhul omas naine juhtivat positsiooni tsiviil -, sotsiaalses või akadeemilises elus. Mõni aeg hiljem kuulutas Vatikani

Teine Kirikukogu: ” on saabunud aeg, tõesti, see aeg on kätte jõudnud, mil naiselik kutsumus avaldub oma täiuses, mil naine on saavutanud mõjuvõimu maailmas, mida seni ei tunnistanud. Seepärast, ajal, mil inimkond elab üle suuri muutusi, võivad naised palju töötada ja aidata Evangeeliumi vaimus, et ei kaoks humaansus.”[2]

Sel pikal teekonnal, algusest tänaseni, võlgname tänu paljude inimeste pingutustele, kes aitasid kaasa, et naise väarikust, tema õigusi ja kodutööd austataks võrdselt meestega ka tsiviilõiguses. Nende inimeste hulgas oli loomulikult eriline roll püha Josemarial, kes julgustas juba algusest peale oma tütreid ja naisi, kes olid Opus Deile lähedal, et nad püüaksid kõigis inimtegevuse sfäärides võimalikult kaugele pääseda. Ma mäletan konkreetselt, kuidas ta innustas intellektuaale, et nad taotleksid kõige

kõrgemaid eesmärke teaduse ja kultuuri alal jne., kuid ta ei tunnustanud sugugi vähem teisi ühiskondlikke alasid. Nii on näiteks otseselt tänu tema algatusele asutatud maailmas õppeasutused, kus noored naised saavad õppida kodumajapidamist ja nii on ka need ülesanded ühiskonnas seadustatud ja teadvustatud.

Ma olen Jumalale väga tänulik, sest prelaturi usklikud, koos paljude hea tahtega inimestele on palju kaasa aidanud, et seda naise kristlikku eesmärki maailmas levitada. Ja ometigi on veel nii palju teha! Kuigi juba paljudes kohtades tunnustatakse naise väärikust ja tema rolli, on mõnedes kohtades siiski asi sellest veel väga kaugel. Igaljuhul peame meie, Jumala tütred ja pojad, sellega väga aktiivselt edasi tegelema ja avalikuks tegema selle, mida meie Asutaja kirjutas, "Naise arengut, küpsust ja iseseisvust ei

tohiks vaadelda kui samastumist mehega või tema sarnaseks muutumist. Tüüpilise meheliku mõtlemisviisi jäljendamine ei oleks naisele mitte võit, vaid kaotus; mitte, et nad oleksid midagi rohkem või vähem kui mehed, vaid nad on erinevad. Kindlasti eksisteerib mehe ja naise vahel võrdõiguslikkuse printsiip, sest naisel on Jumala lapsena samasugune väärtus, kui mehel ja sellest lähtudes tuleks seda võrdõiguslikkust nii kodanikuseadusega kui ka kirikuõigusega tunnustada. Lähtudes sellest põhjanevast võrdõiguslikkuse seadusest, peaks igaüks taotlema seda, mis on just temale omane; ja selline suhtumine tähendabki naise iseseisvumist ja samal ajal on see tõeline võimalus tema ja ta omaduste arenemiseks üksikisikuna ja naisena. Lihtsalt võrdõiguslikkus ja sedausega garanteeritud võrdsed võimalused ei too välja seda omapära, mis oleks

rikastav kõigile. Need ainult eeldavad ja nõuavad.”[3]

Samuti, nagu 2008. aastal, kui me Opus Dei kaheksakümnendat aastapäeva tähistasime, tundub mulle, et kõige parem viis meie tänulikkust väljendada, oleks see, kui me tulevad kuud Maarjaga käsikäes kulgeksime. Seepärast kuulutan ma rõõmuga välja maarjaliku aasta Opus Deis, mis algab 14. veebruaril ja kestab sama kuupäevani 2011. aastal. Nende kuude jooksul peaksime püüdma oma emale rohkem austust avaldada. Me saame seda teha, kui palvetame paremini Roosipärga ja vaatleme paremini selle saladusi ja levitame seda palveviisi oma perekondades ja sõprade seas. Tänaagem Jumalat palju ka nende naiste töö eest, kes on pühendanud ennast Prelatuuri keskuste eest hoolitsemisele, tööle, mis aitab otsustavalt kaasa, et seal valitseks perekondlik atmosfäär, nii

nagu Jumal oma Tööd ette nägi, kui Ta selle 1928. aastal Isale üle andis.

Maarjaliku aasta esimesed kuud langevad kokku Paavst Benediktuse poolt kogu kiriku jäoks välja kuulutatud Preestrite-aastaga. Sel ajal olen ma alati rõhutanud, et peaksime samal ajal, kui me preestrite eest palvetame, palvetama ka selle eest, et kõik usklikud oma preestrihinge endale teadvustaksid ja iga päev selle järgi elaksid; ja et me annaksime kõigile meid ümbritsevatele inimestele edasi selle kingituse, rõõmu, mis on omane kõigile ristitutele.

14. veebruaril on ka üks teine aastapäev – Püha Risti Preesterkonna rajamine, mis leidis aset 1943. aastal. Kord, kui püha Josemaria ühes naiste keskuse kabelis Missat pühitses, tahtis Jumal talle näidata, et Opus Deisse peaks kuuluma ka preestrid. Meie Isa, kes uskus sügavalt Jumala

ettehooldusse, nägi täiesti selgelt, et Jumal soovis tugevdada Opus Dei meeste ja naiste, ilmikute ja preestrite ühtsust vaimsuses, kutsumuses ja juhtimises ning seepärast langesid asutamise päevad samadele kuupäevadele. Nii ütles ta: ”Tundub, nagu tahaks Jumal meile öelda: Ärge purustage Jumala Töö ühtsust! Armastage seda, kaitske seda ja nõudke seda!”[4]

Preestrihing ei ole midagi muud, kui üldine preesterlus, mis saab teoks ristitute elus, kuni see hõlmab meie elu igat silmapilku. Meie Isa tänas Jumalat, sest see reaalsus on kehastunud igas Opus Dei usklikus. ”Ma olen teile korduvalt öelnud”, toob ta näiteks 1960.-aastal ühes vaatluses esile, ”et kõigil, nii ilmikutel, kui preestritel on preestrihing. Ja rohkemgi veel: Ma tahan kõigile oma lastele öelda, et te olete preestrid – selle kuningliku preesterlusega, millest räägib püha

Peetrus – mitte ainult ristimise pärast vaid sellepärast, et *vos estis lux mundi*, te olete maailma valgus ja valgus ei saa jääda varjatuks: *non potest civitas abscondi supra montem posita* (Mt5, 14), linn, mis on künka peale ehitatud ei saa varjatuks jääda. Kristus on ristil ülendatud, et kõiki enda poole tõmmata ja et Tema lapsed selle risti kõigi inimlike tegevuste etteotsa asetaksid, et hingesid tema poole tuua.”[5]

Ta tõi meie teadvusesse selle kindla õpetuse, et tuleb aktiveerida kõiki võimalusi, mis kristlikus kutsumuses peituvad. Ometi ei piirndunud ta ainult selle õpetuse teoreetilise levitamise, vaid õpetas meid seda ka tegudesse panema. Nii soovitas ta kahekümne nelja tunni jooksul päevas Missat läbi elada ja oma igapäevane töö, edu ja ebaedu, rõõmud ja mured, kõik altarile tuua. Ta pani kõigile südamele, et nad arendaksid kristlikus vaimus kõiki

neid voorusi, mis on olulised igale erialalisele tegevusele: töökus, enesesalgamine ja vastutulelikkus. Nii, lõpetas ta, saab Missa tõeliselt kristlase vaimuliku elu keskpunktiks ja juureks”[6], nii võime me seda püha Ohvrit kogu päevale pikendada.

Talle meeldis üksikasjadeni minna. Nii vastas ta ühel kohtumisel noortega küsimusele, kuidas on võimalik preestrihinge teostada: ”Mis sa arvad, mis peaks iseloomustama preestrit? Ta peaks olema ohvrivalmis, innukas ja rõõmus ning ta ei tohi tagasi tõugata inimesi, kes tema juurde tulevad, ta peaks suutma andestada, mõista ja nõu anda. Sa ju tead seda ja palju muid asju ning ma olen veendunud, mu armas poeg, et ka sina tahad selline olla: tähendab, sul on preestrihing.”[7]

Ja üks teine kord ütles ta: te saate osa Kristuse kuninglikust preesterlusest, sest teid on Ristitud ja Kinnitatud ja te olete ka sellest karismast osa saanud, mida Püha Vaim välja jägab, selleks, et te palju head teeksite. Üks sõna teie suust võib mõnikord pimedad silmad avada; teie käitumine võib mõjuda tervendavalt halvatuks, inimesele, kes mitte midagi oma kristliku elu heaks ei tee ning see halvatu tõuseb üles ja hakkab teie poolel töötama; vahel on need isegi surnud, kes juba lehkavad, kuid kes liigutatuna teie selgitustest, teie palvest, pihile lähevad. Nad puhastavad endid, nad saavad puhtaks ja on siis jälle kõigeks heaks võimelised, nad on samamoodi üles tõusnud.”[8]

Selles valguses võime me endilt küsida, kas püha Missa on tõesti kõigi meie soovide keskpunktiks. Kas see on allikaks, mis toidab meie püüdlust pühadusele? Kas me näeme nende

inimeste hingesid, kellega me päeva
jooksul kokku puutume? Kas me
reageerime armastuse ja
kahetsusaktidega, kui on tegemist
Jumala solvamisega? Kas me oleme
solidaarsed nendega, kes sõja,
tagakiusamise, looduskatastroofide
või millegi muu tõttu materiaalselt
või hineliselt kannatavad? Kas me
püüame neid palvega toetada ja kui
võimalik, siis ka materiaalselt neile
abiks olla. Ka uudiseid Haiiti
maavärinast ei tohiks me liiga
kiiresti unustuse hõlma veeretada.

Apostolaadi viljad sõltuvad sellest,
kui palju me Kristusega ühenduses
oleme ja nagu ütles Paavst, kui ta
Arsi preestri erakordsest mõjust
rääkis: mitte tänu tema erakordsele
inimlikule mõjujõule, ega ka tänu
tahtejõule – nii kiiduväärt, kui see ka
ei oleks – ei õnnestunud tal inimeste
südameid liigutada. Ta vallutas
hinged, ka kõige vastuolulisemad ja
rääkis neile mida ta sisimas läbi elas,

ta rääkis oma sõprusest Kristusega. Ta oli Kristusesse "armunud", ja tema pastoraalse edu tõeline saladus oli tema armastus kuulutatud, pühitsetud ja vastu võetud euharistia saladuse vastu. Sellest sai armastus Kristuse karja, kristlaste ja kõigi inimeste vastu, kes Jumalat otsivad." [9]

19. veebruaril mõelgem eriliselt Don Alvaro peale, kes siis oma nimepäeva tähistas. Usaldagem see *maarjalik aasta* tema eestkostele, et oleksime samas jumalalapse vaimus, millega püha Josemaria esimene järglane mitmeid kordi Opus Dei aastapäevade puhul ka maarjaliku aasta välja kuulutas ja seda elas. Järgmisel päeval, 20. veebruaril pühitsen ma kaks teie assotseerunud venda diakoniks. Palvetagem nende ja kõigi vaimulike eest.

Mõned päevad tagasi võttis Püha Isa mind privaataudientsil vastu. Ma

sain talle kõikide armastusest ja
kõikide palvest jutustada ja
kinnitada, et palvetame alati tema
soovide eest. Olgem ikka Peetruse
järglase, kõigi piiskoppide, preestrite
ja kiriku usklikega tihedalt seotud.
Benediktus õnnistas Opus Dei usklike
apostellikku tööd ja igaühte meist.

Kindlasti ei oleks vaja teile meelde
tuletada, kui palju ma loodan teie
palvetele minu palvesoovide eest.
Olge suuremeelsed!

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie Isa

+ Javier

[1] Püha Josemaria, Ühe
perekondliku kohtumise märkmed,
veebruar, 1955

[2] Vatikani Teine Kirikukogu, Sõnum
naistele, 8.12.1965, Nr. 3-4

[3] Püha Josemaria, *Vestlused*, Nr.87

[4] Püha Josemaria, Ühe jutluse
märkmed, 14.2.1958

[5] Püha Josemaria, Ühe vaatluse
pärkmed, 15.4.1960

[6] Püha Josemaria, *Kristus möödub*,
Nr. 87

[7] Püha Josemaria, Ühe
perekondliku kohtumise märkmed,
31.3.1974

[8] Püha Josemaria, Ühe
perekondliku kohtumise märkmed,
oktoober 1972

[9] Benediktus XVI, Jutlus
üldaudientsil, 5.8.2009

.....

et-ee/article/prelaadi-kiri-
veebru-2010/ (15.03.2026)